

Vojtěch Hruška, o němž Urban rovněž tvrdí, že byli spolu v r. 1918 na jaře ve Vídni, prohlásil, že s Urbanem na vojně nikdy nesloužil a ve Vídni že s ním nikdy nebyl.

Frant. Kožíšek měl dle tvrzení Urbanova rovněž potvrditi, že byli spolu na vojně ve Vídni v květnu 1918. Kožíšek však dosvědčil, že Urbana nezná a že sám za války nikdy ve Vídni nebyl. Naopak sloužil od 1. září 1915 až do převratu v Novém Strašeci jako výpomocný strážník.

Zednický polír Tábořský ani svědek Elšicek nemohli býti vypátráni.

Alois Urban z Hradních Střimelic neví, nosil-li Frant. Skřivánek žluté kamaše. Že by Skřivánek Zídkovu manželku nějak podporoval, nikdy neslyšel. Také ne, že by byl Skřivánek býval podezříván z účasti na vraždě Houzvičkově.

Márie Zídková popřela, že by jí byl Skřivánek někdy podporoval. Naopak jí vyhrožuje Skřivánek žalobou za dlužné potahy, konané jejímu muži a jí. Že by byl Skřivánek někdy býval podezříván z vraždy na Houzvičkově, nikdy neslyšela.

I Frant. Skřivánek rozhodně popřel, že by byl Marii Zídkovou nějak podporoval. V roce 1913 odešel na vojnu, z níž se vrátil až v červenci 1918.

Od výslechu Jindř. Snížka bylo upuštěno, poněvadž ten po celé trestní řízení vždy trval na tom, že Václava Urbana nezná. Rovněž docent Dr. Hájek nebyl vyslechnut, poněvadž už jednou posudek o Urbanovi podával a o následcích nějakého zranění Urbanova ani slovem se nezmínil.

Josef Krejčí konstatoval pak z obchodních zápisů, že Václav Urban byl jeho firmě ve Víd-

zapotřebí. Zítra odpoledne určitě o jedné hodině odjedu. Těšilo by mne, kdybyste všichni se dostavili ke kanálu, odkud vyjedu.“

Přátelé mu to slíbili a s veselou myslí se rozešli.

Max dostal slovu. Příštího dne odpoledne, hned po obědě, nastoupil podivnou svou cestu. Počasí bylo dosti příznivé. Po nebi blouhly potrhané mraky, jimiž prodíralo se chvilami slunce. Byl tuhý mráz, že sníh skřipal pod nohama každým krokem. Staří i mladí použili krásného počasí, aby se pobavili na ledě. Max byl velmi potěšen vhodným počasím a s veselou myslí vkročil na kanál, aby si připjal brusle. Na ledě se lidé jen jen hemžili; i přátelé Maxovi podle ujednání se dostavili všichni.

„Tedy skutečně máš v úmyslu cestovati po řece na bruslích?“ tázal se Edvard starostlivě.

„Ovšem, můj úmysl jest pevný,“ odvětil Max. „Právě chci odcestovati, jak vidíš. Zavazadla poslal jsem již napřed. Dorazím domů ještě v pravý čas. Chceš mne provázeti až k mlýnům?“

„Ano, s radostí!“

„Dobře, tedy rychle vpřed!“

Rozloučivše se srdečně s ostatními, v nejbližším okamžiku letěli jako střely po kluzkém povrchu kanálu a brzy zmizeli s očí přátelům.

mu přidělen od srpna do prosince 1917, že však u něho v květnu 1918 zaměstnán vůbec nebyl.

Naopak bylo zjištěno, že Václav Urban přihlášen byl u četnické stanice v Mnichovicích dne 22. dubna 1918 na 28denní dovolenou a že byl dne 25. května 1918 příslušným velitelstvím vydán telegrafický rozkaz na jeho předvedení k pluku, poněvadž po skončené dovolené patrně nenarukoval.

Z těch všech důvodů neshledal zemský trestní soud v Praze zákonných příčin k povolání obnovy procesu.

Jest nutno uznale konstatovati úzkostlivou svědomitost, s jakou bylo se strany soudu postupováno, aby člověk snad nevinný netrpěl za viny nespáchané. Výsledek ovšem potvrzuje, že se porota nemýlila, když přes houževnaté popírání Urbanovo dospěla k přesvědčení, že Urban účastnil se smrtelné štvance na ubohého hajného Houzvičku...

★

Možná, že nové doklady přinese líčení s bratrem odsouzeného Václava Urbana, Františkem Urbanem, tesařem v Mnichovicích, který zasedne v sobotu 16. t. m. před senát vrchní rady Pudila, aby se zodpovídal ze žaloby pro zločin podvodu, který měl spáchatí ucházením se o křivou přísahu ve věci svého bratra. Referát o líčení přineseme příště. —ff—

Malinká benzinová aféra.

Obchodníci Procházka a Kopecký v Praze objednali od firmy Josef Tychtl a spol. v Praze dva sudy benzinu v ceně přes 1000 Kč. Poněvadž nezaplatili benzinu předem, vyhradila si opatrná prodávající firma vlastnické prá-

II.

Téhož dne, asi hodinu před polednem, jakýsi poutník, filec nesa na zádech, ubíral se samotou po zasměženém poli, směrem k blízké vesnici. Byl to podomní obchodník, jenž ve vsi zamýšlel poobědvati a odpočinouti si. Muž ten patrně měl naspěch. Brzy došel do jediné hospody ve vsi a hověl si v dobře vytopené světnici. Hostí tam nebylo. Hospodský i jeho žena sem a tam přecházeli; tato častěji meškala v kuchyni, aby pro příchozího připravila pokrm; brzy bylo jídlo připraveno a ještě rychleji hladovým poutníkem sněděno.

Po jídle chtěl pceestný dále. Ale jediný pohled zatemněným oknem poučil ho, že nebylo by radno, odvážiti se ven. Venku nastala hustá chumelenice. Povzdechнув, oddal se neznámý muž osudu a umyslil si, že se podívá se svým zbožím ve vsi po domech.

„Bude lépe,“ pravil sám k sobě, „abych zde zůstal, neboť do večera nedojdu do nejbližší dědiny a nečas tak brzy neustane.“

„Mate pravdu,“ podotknul lhostejně hospodský, „to není počasí k cestování.“

„Inu, přestál jsem již mnohou nepřijemnost na svých cestách,“ rozhovořil se obchodník. „Mešká-li kdo, jako já, celý rok na cestách, zakusí mnohých nepřijemností. Člověk nesmí být příliš choulostivý, chce-li se poctivě světem protlouci. Můj malý obchod s krajkami a plátnem neposkytuje mi sice mnoho zisku,

vo na všechny benzin až do úplného zaplacení. Napodobila tak fabrikanty mábytku, šicích strojů, automobilů atd., kteří dávajíce své výrobky na úvěr a na splátky zajišťují se tímto způsobem proti jich zpronevěře. Ale vyhražovat si vlastnictví benzinu — to tu ještě nebylo.

A tak ubohý Procházka a Kopecký měli sudy plné benzinu doma a podle výhrady směli se na sudy jen koukat. Oni však výhrady nerespektovali a benzinu upotřebili. Když firma Tychtl a spol. poslala pak inkasistu k nim pro peníze, dostala jen prázdné sudy a slib, že jí bude zapláceno co nejdříve.

Firma pohrozila trestním oznámením pro zpronevěru a oznámení také podala; státní zastupitelství skutečně věc její vzalo za svou a podalo na Procházku i Kopeckého žalobu pro zločin zpronevěry dle § 183. tr z., o níž minulý týden jednal samosoudce vrch. rada Karel Novotný. Ten měl však o věci názor rozumnější a oba obžalované osvobodil uveďa v důvodech, že se zde může jednat i jedi- ně o poměr soukromoprávní. —rk—

Pan farář a jeho kostelník.

(Okresní soud na Smíchově.)

Jedná se o faráře církve československé, neboť i ti mají své kostelníky. A kostelníky, o kterého se jedná, lišil se od kostelníků katolických, kteří pravidelně bývají zamklí, tím, že mluvil mnoho, až příliš mnoho. Způsobil tím nepřijemnosti nejen svému panu faráři, ale i vdově po statkáři paní Mileně Šebkové z Kněževsi u Tuchoměřic.

Paní Milena Šebková vyšla si dne 3. září 1925 na sílnici tuchoměřickou a spatřila tam

tuživí však přece mne i malou moji rodinu. Mám zboží dobré a přece laciné a tak najdu i dosti kupců. Pohleďte, jak krásné je to zboží! Je tomu teprve několik dní, co mne došly tyto krajky přímo z Bruselu.“

Domluviv, rozvázal balík a vyložil zboží na stůl, nabízejí je ke koupi hospodské, která zvědavě k němu přistoupila.

„Nuže, hospodyně,“ pravil, „vyberte si něco pěkného, váš pan manžel zajisté to rád zaplatí.“

Hospodská, zavalitá, škaredá to žena, asi padesátiletá, ušklibla se trpce. Neodpověděla ničeho, než pronikavý zrak její chtivě utkvěl na krásném zboží; brzy však se ohlédla po svém muži, jenž mrzutě hleděl před sebe, sedě u kamen.

Zatím hospodská začala opět prohlížeti zboží. Oči jí neobyčejně jiskřily a z celého vzezření vysvítalo, jak ráda by měla ty krásné věci. A skutečně vybrala si něco, avšak zboží jí bylo přece drahé; po delším smlouvání upustila konečně od koupi, a obchodník jal se zbalovati zboží.

Mezitím hospodský, složitý, plecnatý muž, zrzavých vlasů a vzezření nepřijemného, máje ruce nazad složený a z krátké lůlky dýmaje, přešel zamýšlen několikráte po světnici. Po jednou zůstal státi u okna a obrátil se ke kramářovi.

„Pojďte sem!“ promluvil chraplavým hla-

Jana Císaře, člena rady starších církve československé, vylepovati oznámení o bohoslužbách. Paní Milena pustila se přímo k němu a zasypala ho rozčileně přívalem různých církevních dotazů a zpráv, takže církevní rada byl celý vyjevený. A není divu! Neboť co vyslechl, bylo do nebe volající.

Na prvním místě se ho dotazovala, ví-li, že farář Jílek resignoval na své místo. Když se jí ptal, proč, řekla mu, že kostelník Voršický se chlubí, že dostal od faráře 3000 Kč, aby za něho zastával službu. Dále řekla paní Milena, že farář nesprávně blokoval, že nesprávně vedl farní úřad a ostatně, z čeho by si byl koupil dům a z čeho jídelnu za 30.000 Kč?

Pan rada starších, když vše to byl uslyšel, pustil se rovnou k faráři Jílkovi, jehož se to týkalo, a ještě za tepla mu sdělil, co o něm paní Milena vypravuje nehezkého. Uražený církevní hodnostář předal celou záležitost advokátu dr. Josefu Růžičkovi, který podal na Šebkovou u smíchovského soudu žalobu pro urážku na cti. Při prvním líčení obviněná výroky žalované nepopřela. Řekl prý jí všecko kostelník Eduard Voršický, a že dal 30.000 Kč za jídelnu, řekl prý jí žalobce sám a ukazoval jí i stříbro. Že p. farář špatně úřadoval, dokážou prý spisy disciplinární rady církevní a Jos. Štoček, pošt. inspektor, taktéž revisor rady starších, dále Hozová Marie, předsedkyně církve a obchodnice ze Smíchova.

O žalobním ději slyšen jako svědek Josef Císař, který za žalované výroky, učiněné paní Milenou Šebkovou, potvrdil.

Potom byl vyslechnut nešťastný kostelník Eduard Voršický. Popřel, že by mu byl farář Jílek nabízel 3000 Kč a také za něho žádné služby nezastával. Toliko, když pan farář ode-

sem, „a ukažte mi své zboží, snad se přece dohodneme.“

Obchodník rychle uposlechl, doufaje, že přece koupí vyzíská. Oba počali pak horlivě smlouvat — hospodský smlouval jako pravý žid. Kramář vzpíral se tak nízkým cenám, jaké mu onen nabízel, chválil své zboží a dovolával se boha, že je nepřeceňuje. Při tom nemálo se rozhorlil. Vychvaluje své zboží, stál zády obrácen ke stolu, drže zároveň krásný kus krajek proti světlu, aby tak dokázal, jak jsou pěkné a jemné. Ježto byli oba pohřížení v horlivém smlouvání, hospodská, zatím přistoupivší ke stolu, jala se zkoušeti krajky na stole rozložené. Čím déle je prohlížela, tím více rostla její chtivost. Konečně nemohla odolati pokušení. Rychle uchopivši kus krajek, který obzvláště se jí líbil, skryla je hbitě za řadry, mrštvivši jiskrným, potutelným zrakem významně na svého muže. Hospodský to zpozoroval a pochvalné kynutí hlavou bylo odměnou podnikavé jeho polovici. Pohodlně usadila se v křesle a tvářila se ke všemu hostejně.

Kramář zase přistoupil ke stolu. Nemohl se nikterak s hospodským smluviti, ani ten nejevilo chuti, že by něco koupil. Mlčky shrábnul kramář zboží, které bystře a rychle přehlédnul. S úžasem zpozoroval, že mu nejvzácnější kus schází. Mrzutě dal to hospodské najevo, neboť před tím nikdo jiný nebyl u stolu.

(Pokračování.)